A KÖLTÉSZET NAPJA

a negyvennegyedik visszatérés a vörös arcú városba; eső; valami végleges most

melledre borzolt tollú nedves
sirályok térdepelnek alumínium
szőrzetű házak ablakából szendergő
vércsíkos gyopárok integetnek feléd
úgy megy le a nap mint akkor sok
éve már Lukrécia néni a pincébe
a fehérre meszelt holdnyi dinnyék
után amikor jött vissza soha
többé onnan elbújt a homokba
a répák a petrezselymek közé gondoltuk
denevérré lett mondogatták a mindig
mindent gyanúsan magabiztosan és
komoran tudó felnőttek persze hiába
kerestük-szólítgattuk az öregasszonyt
aki magával vitte Csinn-Bumm herceget
a Csillagos Homlokú Királyfiakat
a kaszás Gerhártot estéről estére
megleckéztető rozmaring-sapkás
törpéket mintha kiürült volna
a világ hány éve is annak az
1957-i áprilisi napnak? egyáltalán
miben is kellene mérni azokat az
elszéledt éveket? és most ez a
hirtelen támadt bolondos
csapkodó áprilisi idő mintha

fröcsögő sziporkázó hideg manók
száguldanának
k e r e s u l
k a z t ü l
a vörös arcú városon meg-megállnak
nedves orrukat az emberek kiszidolozott
arcába nyomják mélyen hosszan néznek
a szemükbe de hát semmi nincs semmi
két beomlott sötét kút csupán amiket
teleszemeteltek a háborúk a visszaszámlálások
a mérhetetlenül sok rémület az eltávozottak
lebegő medúza-arca a szétmarcangolt
utcák összerugdalt dadogó házak
látványa e
s E
ő S
Ő néhány pillanata
és mégis mintha ezer éve már a Köves Domb
mögül csendesen kilopakodott álarcos
felhők remegő bundájából az aszfalton
a város számtalan tenyérnyi tükörképe
beleléphetsz felzavarhatod ezt a
maréknyi örökkévalóságot merthogy úgyis
más már minden ismeretlenebb riadtabb
mint azon a bolondos áprilisi napon mikor
gólyák szárnya suhogott a vérzivatarban
és megérkeztél
egyedül lenni
mindenkiben

ülünk ketten a kőpadon;
vigyázz: ŐSZ!

elég ha csak összefüggéseiben
szemléled a maga mögött
bujkáló látványt

hogy megszűnjék
a SZKIZMA
magasztos
és
alantas
azonosság
és

derű

különböző ség

és

ború
————————————————között

máris nem fákként
járkálnak az emberek

hanem emberként
menekülnek ó a fák

az ősz kaszái
elől — látod ————————————CSAK

mi ülünk
oszthatatlanul
a többszintes kunyhók
ragadó csendjében

EZ
a gyötrődés honnan?! — szólsz rám

mikor megfordulván
ismét észrevesszük

mennyire feleslegesek
vagyunk egymásnak

és mennyire nélkülözhetetlenek

MÁR

(a kegyelem
óráiban)

hívószám

péternek

elmúlásnak áramütéses
pillanataiban

talán csak a
végső tárgyilagosság

joga

a megismerés áttetsző
ruháit a pamlagra
vagy az ablakpárkányra

a madarak
üveglábai alá

aztán semmi jel
semmi rettegés

egy utca egy ház
személytelensége

néhány áttűnő mozdulat
az udvaron

az állatok változatlan
fehér szemében

majd egy hívószám
a déli szél
embereinek

és valamilyen
jelentéktelen szöveg
a készenlétről

mikor már semmihez sem hasonlítasz

gondolatok a szabadversről

napi 24 megfeszített
Ó
óRa
A
szükséges ahhoz hogy
végre évek múltán megtanuld

az egyedüllétet

babrálsz a *prófétai vákuum* (1)
leheletnyi cserepeivel
mennyei légszomjával

és nincs
egyértelmű jelentés
álmaidat megszelídíteni

legyűrni a tükörben vergődő
fehér állatokat

1.1. lúdbőrözöl tőle
mint a markodba lopózott
nyálkás töltényektől

mindenhova elmegy
utánad
beléd kapaszkodik
ütlegeli jogos csendedet

ám magyarázattal tartoznál
így is
legalább magadnak

mikor a dörgő madárhangú
szállodákra gondolsz

felsebzett arcú tengerektől
biztonságosan távol

csak ne rettegnél

ha kráter-torkú
alagutakhoz érsz

és mondanál valamit
a sötétség hálóiban
a [redacted] és mindig
befejezhetetlen mondataidról

torkodig nyomja harangjait
a rémület

hogy kitolják szemedet
mint egy üveggolyót
az agyad mélyéig irányított
teleszkópok

elmondani mégsem tudsz
semmit a városról

ami kőképével csupán
arra emlékeztet

hogy nincs olyan tér
jósokkal és lebegő
bölcs nyugdíjasokkal

na meg világváros
hangulatokat csemcselő
galambokkal

amely a tied volna
ahol otthon lehetnél
vagy legalább szerfelett
otthonos – – –

alagút fekete
vértelen testébe lőtt
puskagolyó vagy
ismét-ismét-is [redacted]
[redacted] legalább hallanád
az erdőben világító
lócsontok felett
miséző felbérelt medvéket

hallanád a széltől eszelőssé
mi jogon korbácsolt kisemmizett
említett arcú
tengereket

tied volna ez a súlytalanság
tied a testhezálló mozdulat
amint besepersz egy újabb

KOCKÁZATOT

néhány veretes
szintézis igényű ordítással

a válságkategóriákat is ügyesen
továbbgondolhatnád
bár előre tudod

ha visszanézel változhatsz
magad is vörhenyes S
Z
Ó
B
Á
L
V
A
N
N
Y
Á
hogy a gyanútlan
arramenőknek a század
legnagyobb csalását
hirdesd:

A VERS-VERSET

csak az alagutak torka
olyan [redacted]
olyan
[redacted] és a belerohanás

1.2. ha már semmilyen

VIRÁGHOZ
sem hasonlítasz

napi 24 megfeszített óra
szükséges és elégséges
ahhoz hogy végre átláthatatlan
évek múltán megtanuld
a lópokróc-idegzetű
egyedüllétet

babrálsz a prófétai vákuum
ablakról letörölhető
leheletnyi finom utcazajával

majd a reményről fecsegsz
valamit
nem is tudod kinek
vadászzsákmánynak tekintett
nyelveddel

azután / miután? /
óvatosan énekelni kezdesz
akár ha hulla volna a háznál
vagy legalábbis falba szurkált
poloskák

pedig csak mondani készültél
valamit

a legüresebb farkastalan
télben

mikor már semmihez sem
hasonlítasz

a vetkőző szobrokhoz
jelzőrakétákhoz
.j.égvirágokhoz sem

a költészet napja

— még három paragrafus, helyzetdal,
grádicsok éneke, végül: cantus firmus

ELŐJÖNNEK FELTARTOTT KEZEKKEL
HONNAN? HONNAN?!
SZEMLESÜTVE A SZAVAK

megvadult kitömött fácánok

kikelünk az enyészet
diólevéllel behavazott ágyaiból

szakadozottan újra élünk
ében rikoltó operett-angyalok

ÉVENTE EGY NAP
A KÖLTÉSZET NAPJA

kiállított költők
a kalmár szélzúgásban

borostás mozdulatlon arc
vésett kőszemek
vissza-visszatérő tengerikígyók
kék-lila nyomai a csuklón

pálcavékony düledező lábszárak

bizonytalan rendeltetésű
bizonyára mindenre alkalmas
emelvények

paranoid hadonászó madarak
a háttér tüll-egén

melyek hasonlatosságára
legyetek szelídek —

a példabeszéd első fele
időszerűtlenségénél fogva
mellőzhető

és az asztal
mely mellkasközéptől elmetszi
a fekete-fehérben feszengő
alkoholista prófétákat

rajta derengő glóriájú süket szegfű

m
Mm
m
i y
n g
t e g
t ö
e n m
g i b
y m v
i
s l
z l
e á
g m

ÉVENTE EGY NAP

napkelte: 5 óra 25 perc
napnyugta: 19 óra 40 perc
A KÖLTÉSZET NAPJA

ezek azok akik párductejet
isznak naponta

ám létük meglehet
nemcsak *absconditus*[*]
hanem *dubitabilis*[**] is

ugyan ugyan

1§. a hátrahagyandók bűvöletében
élni: kirámolni az emberek ölébe
markába az örökkévalóságot

2§. kimondani azt a szót hogy
MINTHA

ezek azok akik alkonyi tereken
sírnak mint a gyerekek
remegnek mint a jajveszékelő
ébresztőórák

értik a fák a járdaszegélyek
epével összekent falak nyelvét
a vermekét: az ember és az oroszlán
közötti békés viszony
ősi feltételét

[*] rejtőző
[**] kétséges

akiknek feleségeik előbb-utóbb
csendesen eltűnnek hűvös lakótelepek
tükör-mély lépcsőházaiban
egy szál sikoly-vékony ruha alatt
derengő kifosztott testtel

NOUS MOURRONS TOUS INCONNUS

3§. kimondani azt a szót hogy
MEGTÖRTÉNHET

GRÁDICSOK ÉNEKE

egy nap a nőké
a vashajúaké is mint a
nemileg közömbös gizinéni
a hurutos lépcsőházban
pendelyén alfák és ómegák

egy a gyermekeké
azoké is akik iskolából jövet
naponta megdobáltak idegen
szavaikkal és te csak álltál
értetlenül a záporozásban
— töredező üvegoszlop a szélben —

akkor születtél meg
másodjára

egy a havon vonagló
hideg álomba zuhant lovaké
szép tekintetű szőke katonáké

egy a kiindult soha sehova meg
nem érkezett hajóké

egy a rokkantaké: mindannyiunké

egy a széplelkű fekete szemüveges
puccsista tábornokoké

stb stb

SEMMI VÉSZ: EGY (AZAZ: 1)
A KÖLTÉSZETÉ

HELYZETDAL 1. *24 óra avagy a forradalom elnapolása*

ma (még) ebben
a lepkehálóban

(ma) még szerelemderengés
vagy alvó fejsze
a szoba mélyén

és egy h.arc
amit (nem) örököltem
és (nem) ismerek

a magány ellen
belépek egy újabb húsevő
könyv kapuján

eltűnök mint aki
aknára lép

más
más
más

nyughatatlanok mint a vándorok
esendők és riadtak
mint a szökött fegyencek

MEHETSZ
nincs az a vers
amelyben ketten elférnénk

MEHETSZ
nincs az a szó
amely vállalná halálod

MEHETSZ
metszett arcod kivirágzik

1983

Intuíciós tér

— aabb
: üü WQ
n§. „ä”
! /---/---// HhH
; o.o.o. ?
mire verssé állnak össze
ezek a betűk

ezek a záporozó agátpihék

európa égtájaiba srapnel-madarak
fúródnak — az éden elkallódott
hűvös repeszei

dünnyögő fúvós zenekarok
torlaszolják el az utakat

csupán ezek a jelek állnak
rendelkezésünkre

hogy felfeszüljünk a századvégi
falakra hirdetőoszlopokra
a csend karmazsin kráterei fölé

addig azonban morzsolódunk
düledező őszben
szélben

mint a vállukon
terebélyes kék
madarakat etető
szobrok

két haiku

1. Távolságok

látod érintelek
köztünk valami
halálba szenderül

2. Ősz

véres ingeiket
itt hagyták ismét
ó féktelen fecskék

’83.04.13.

saroltának

ahol
a fák a virágok
a vakító kövek hajléka

töredezett arcod is
mint aki hirtelen kihajolt
az abbamaradt éjszakába

ahol
születni szeretni
habozni meggémberedni
egyet jelent

ott vagy mindenütt
önmagadba
zártan

ének

nem lehet enyém
már minden ének
ilyen ezerévesen
a megérkezések
ablakai között

mert belelapoztam a tájba
és megpillantottam ujjaimon
és tenyeremben a lapok súlyos
tapintását
megpillantottam szememben
a kifürkészhetetlenség
téli gödreit
tagadva
valamennyi énemmel
harmadnapon föltámadott
egymásranézésünket
csak azért mert
ezeréves vagyok már
mert minden ablakomra
rávérzi az éjszaka
hajnaltalanságát

gondolat-hajnaltalanságát
szó-hajnaltalanságát
hang-hajnaltalanságát

csak azért mert
minden legelőre akad

legalább egy barmom
legalább egy tulkom
legalább egy hasadtkörmű
szent állatom

minden szélbe kerül

legalább egy madaram
legalább egy kiáltásom

minden szigetre

legalább egy magam hasonlatosságára
teremtett házamnépe

akad

legalább egy mondatom
legalább egy hallgatásom

a szemünkre nehezedett csöndben
– –

ott ülök
ilyen ezerévesen
karjaimban szerelmesemmel
a kék vizeknél
a beszakadt körmű partok
őrült morajlásánál
karjaimban szerelmesemmel

ez az ő hangja
mondom a szélzúgásra

a te orcáddal megelégszem

ezek szemének patakjai
mondom a hazatérő emberekre

a te orcáddal megelégszem

ez az ő eltávozása
mondom az éjszaka szárnyaira